

Díszmigránsok kerestetnek

VISSZHANG - LX. évfolyam, 37. szám, 2016. szeptember 16.

A II. világháború tapasztalatain alapuló, nemzetközi jogi szerződések nem véletlenül tiltják, hogy bármiféle helyzetben is vallási-felekezeti, általában véve kulturális szempontok szerint lehessen embereket szelektálni. Az, hogy egyes területeken a vallás történetileg szorosan összefonódott egy-egy származási csoporttal, és a nemzetté válás elősegítőjévé vált (mint például a zsidóságnál), a továbbiakban se pró, se kontra nem határozhatja meg emberek társadalmi helyzetének megítélését, hiszen az efféle szelektálás – mint azt a náciizmus modellszerűen megmutatta – végzetes diszkriminációkhoz, majd koncentrált népiirtáshoz vezethet. Most a német CSU legfrissebb menekültügyi munkaanyaga mégis egyértelműen kimondta, hogy a menedékkérők befogadása során „a keresztény kultúrkörből érkezőket kell támogatni”, vagyis vallási alapon szándékoznak különbséget tenni kiszolgáltatott és kiszolgáltatott között. Ez értelemszerűen a muszlim országokból érkezők negatív diszkriminálását és egyúttal a társadalmi szempontú homogenizálását is jelenti.

A szemléletmód nemcsak a jognak, de a legalapvetőbb szociológiai törvényszerűségeknek is ellentmond. Úgy tesz, mintha el lehetne tekinteni attól, hogy az emberek többsége számára huszadrangú, sőt kifejezetten ellenszenves tevékenység a politizálás, és hogy a többség soha, egyik államban sem azonosul totálisan a fennálló rend ideológiájával és politikájával. (Még ott sem, ahol a vallás és a politika évszázadokon át szorosan összefonódott: a szekularizáltság és kurzusfüggetlenség igénye legalább annyira elemi, mint a valláshoz tartozásé.) Ezért a szemlélet fölöslegesnek tartja fenntartani a bizalmat, és megvárni, majd méltányos módon mérlegelni, hogy a muszlim országokból érkezőknek tényszerűen milyen a személyes attitűdjük, és milyen mértékben – például esetleg csak a szokások szintjén – képviselik országuk uralkodó vallását, politikáját. Általában véve úgy tekintik, hogy mindenki, aki vallási uralmú országban született, az automatikusan, minden pillanatban és minden cselekedetével állama vallását-politikáját reprezentálja, és hogy azt menekültként is ennek alapján kell megítélni. (Mintha minden egyes, Orbán elől Nyugatra emigráló magyar is Orbán keresztény fundamentalizmusát vinné magával.) A befogadás elbírálásának alapelve így ez lesz: *keresztények jobbra, muszlimok balra*. És bár ebben az esetben direkt népiirtásról nem beszélhetünk, de a veszélyhelyzet indirekt elősegítéséről igen. Aminek súlyára pedig épp a magyar történelemből is lehet emlékezni: a lengyel menekültek kettévágása és Kamenyec-Podolszkij a példa erre. 1941-ben a lengyelek közül a zsidó vallásúakat-származásúakat nem engedte be a magyar állam (lásd ez ügyben a Majnai Tamás által többször is közzétett dokumentumokat), a már itt élő zsidókat pedig kitoloncolta, miközben tudott arról, hogy mindezeket a határain kívül náci fegyveresek várják. A szemléletmódot tehát bízást minősíthetjük fasiszta jellegűnek, amivel pedig a magyar kormány is tisztában van.

Nem véletlen, hogy amikor közzétették a *keresztényüldözés elleni helyettes államtitkárság* felállításának hírért, egy percig sem siettek egyértelműen megfogalmazni ennek nyilvánvaló célját, tehát a CSU-éval azonos szelekciós elv érvényesítését. Az intézmény vezetője épp hogy megszelleztette a lényegét: „a téma összefügg a menekültüggyel”. Az új intézmény alól éppen ezért is lóg ki a lóláb: ez ismét csak arra való, hogy az orbáni pávatánc része legyen. Amelyben az egyik lépéssel a humanistáknak, a másikkal a nacionalistáknak-neonáciknak akar tetszeni a táncos.

Az egyes számú cél tehát az, hogy Orbán kivédje az antihumanizmus nyugati vádját: „de hiszen mi támogatunk menekülteket”. Igaz, közülük csupán a keresztényeket, de az ország arculata ezt teszi természetessé. Ezzel a logikával egyszer már próbálkoztak, amikor Balog miniszter – pontosan egy éve, 2015. szeptember 8-án – azzal védte a kormány menekültügyi álláspontját egy párizsi konferencián, hogy

Magyarország 2013–2014-ben ezer keleti keresztény családot fogadott be Irakból és Egyiptomból. A szóban forgó tömeget a hazai nyilvánosság azóta sem találja, de az eltelt egy évben a kormány feladta, hogy befogadott keresztények képével ellensúlyozza menekültügyi barbárságát. Mivel azonban az e fölötti felháborodással egyre gyakrabban kell találkoznia (mára ennek a barbarizmusának mind hangosabb a nyugati kritikája. Orbánt több, külföldi lapban is magától értetődően nevezik fasisztabarát diktátornak, sőt, a dzsihadizmussal azonos szellemiségűnek), égni kezdett a lába alatt a talaj, amiért is ismét elővette a módszert.

Ennek az intézménynek a léte azonban mégsem csupán játék. Jól látható alapdogmája, hogy a magyarságot és annak a kereszténységgel azonossá tett kultúráját mindenki másénál följebb kell helyezni, magasabbrendűnek kell tekinteni. Ebből pedig az is szervesen következik, hogy *az ide érkező idegeneket nem integrálni kell, hanem erőszakkal asszimilálni*. A pávatánc másik lépésének üzeneteként tehát a befogadásnak az a feltétele, hogy a beilleszkedni vágyóknak *azonnal és minden ízében el kell vetniük* a saját vallásukat, szokásaikat és kulturális beidegződéseiket, mert különben a magyar állam az ellenségeinek tekinti őket. A kormány egyébként is homogén, vallásvezérelt országban gondolkodik, amelynek zártságát semmi nem törheti meg. Ahogyan azt sem, hogy a vallás nem magánügy, hanem a magyarsághoz-társadalomhoz való tartozás első számú kritériuma. Az asszimilálás evidenciájára pedig már Rétvári Bence államtitkár is nyíltan utalt egy megnyilatkozásában, ahogyan közvetve az illiberalizmus meghirdetése is ezt szolgálja. A szellemi elit cseréjére is azért van szükség, hogy az előző századok zárt társadalomképeinek dogmái jöjjenek vissza. És mivel a neonácizmus szintén hangsúlyosan a keresztény identitást (az ő értelmezésükben: „származást”) teszi a magyarsághoz tartozás kritériumává s egyúttal az állampolgárok társadalmi értékének meghatározójává, ez a lépés azt is szolgálja, hogy *a neonáci szavazóbázis igényét elégítse ki* a szelekcióval. Különösen, hogy most ismét olyanokról van szó, akiknél a származás és a vallás történelmileg jellemzően összefonódott, és így az egész komplexumot „faji” kérdéssé tudják nyilvánítani.

A magyar kormány az államtitkárság felállításával átlépett egy fontos határt: ettől kezdve állami szervezettel is kiszolgálja a fasiszmus-nácizmus szellemiségét valló állampolgárokat.

Az államtitkárság felállításáról ma mégis sokan gondolják azt, hogy ha eltekintünk az erre szánt, egymilliárdos összeg veszteségétől, akkor ez éppen azért csupán egy súlytalan sóhivatal, mert „csak” pénzszerzési, illetve ideológiai célokat szolgál, tehát teljes egészében maszlag. Ez azonban a legkevésbé sincs így. És nemcsak azért nincs így, mert hiszen az ilyen „maszlagokkal” idéztek már elő háborúkat is, hanem mert az államtitkárságot egyelőre semmi sem akadályozza abban, hogy ezúttal valódi politikai gyakorlattá is tegye célkitűzéseit. Tehát hogy ténylegesen nekilásson a valódi, befogadott keresztény menekültek felmutatásának. Vagyis afféle *díszmigránsokat* állítson elő Orbán számára, az európai porondon elővezetendő mosakodásokhoz.

Egyelőre senki nem ostromolja olyan kérdésekkel az államtitkárságot, hogy mégis mivel töltik majd ki a munkaidejüket az ott dolgozók. Hol kezdik el keresni az üldözött keresztényeket? Mert hogy itthon az ilyenek üldözése eddig kizárólag a kormány reszortja volt, s ráadásul még azt sem tekinthetjük valódi keresztényüldözésnek, hiszen például Iványi Gábort kifejezetten a liberális volta miatt igyekeztek ellehetetleníteni. A külföldi keresztények üldözésének elhárítása pedig ugyan mitől lenne a magyar állam feladata? És bár ezek az alapvető kérdések az ellenzéki médiában már megjelentek, még véletlenül sem a hivatal tagjainak tették föl őket, hanem pusztán elemzőknek és vallástörténészeknek. Pedig mindezeket túl még azt is meg kéne kérdezni az államtitkárság dolgozóitól, hogy vajon ezentúl a BAH megbízottjai mellett ott ülnek-e majd a határpontokon az államtitkárság emberei is. Akik az egykori, felvételikhez kirendelt pártmegbízottakhoz hasonlóan szintén a jelentkezők ideológiai-vallási elkötelezettségéről, valamint annak mélységéről érdeklődnek. Dolgoznak-e már az irodán a *miről ismerjük fel a keresztényt az arabok között*, esetleg a *milyen keresztkérdésekkel lehet leleplezni a muszlim álkeresztényeket* című brosrúkon? Szerveznek-e brainstormingokat a minél hatékonyabb keresztényválogatás feladatának megoldására? Hiszen ezek nélkül nemigen képzelhető el a vallási szelekció szakszerű végrehajtása.

De az ellenzéki sajtóból eddig senki sem törekedett arra, hogy az ilyen kérdéseivel legalább szűkítse a találgatásokat körét. Legújabb szokása szerint csöndben megvárja, hogy az állam úgy haladjon előre a társadalomban, akár a kés a vajban, és gát nélkül megismételje azt a gyalázatos lépést, amellyel már többször is sikerült morális mélypontra züllesztene az országot: normává tegye, hogy az emberi élet önértékénél magasabb rendű értéket jelentenek az olyan esetlegességek, mint amilyenek például a vallási, illetve a vallásként értelmezett politikai hovatartozások. Akkor majd az ellenzéki sajtó persze utólag fel fog háborodni, viszont egy pillanatig sem fogja érteni, vajon miért is kéne most az ő felelősségét emlegetni.